

РЕШЕНИЕ

№ 36451

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Димитрина Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Ралица Рачкова

София Тодорова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6099** по описа за **2025** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е по касационна жалба на Д. Й. П. от [населено място], чрез адв. А. срещу Решение № 1342/08.04.2025г., постановено по АНД № 528/2024г., по описа на Софийски районен съд, 16-ти състав, с което е оставена без уважение жалбата му срещу фактическото му задържане от полицейски орган от 04 РУ СДВР на 01.12.2023г. за времето от 18:30 часа до 20:00 часа. Касационната жалба навежда основания за неправилност на първоинстанционното решение, поради противоречие с материалния закон. Касаторът оспорва извода на съда, че от събраните по делото доказателства не се установява на посочената дата да е бил задържан, поради липсата на писмена заповед за задържане. Иска се от съда да се отмени първоинстанционното решение и вместо него да бъде отменено задържането от 01.12.2023г. от полицейски служители от 04 РУ – СДВР. Претендират се разноси за адвокатско възнаграждение пред двете съдебни инстанции. В съдебно заседание касаторът – Д. Й. П., не се явява и не се представлява. Ответникът – полицейски орган от 04 РУ СДВР, не се явява и не изпраща представител. С представени по делото писмени бележки от юрк. И. се излагат подробни съображения за неоснователност на касационната жалба, прави се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение и се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно призована, се представлява от прокурор Яни Костов,

който дава заключение за правилност и законосъобразност на решението на Софийски районен съд.

Административен съд София-град, XVVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

От фактическа страна се установява, че е на 28.11.2023г. било образувано досъдебно производство /ДП/ № 2110/2023г. по описа на 05 РУ СДВР, за престъпление по чл. 296, ал. 1 о НК, свързано с нарушена от Д. П. заповед за защита от домашно насилие същия ден. С постановление от 28.11.2023г. на разследващ полица С. В. от 05 РУ СДВР по това ДП Д. Й. П. е обявен за общодържавно издирване с мярка „принудително довеждане“. В постановлението изрично е посочено, че случай на установяване на местонахождението му, той трябва да бъде насочи от служителите на МВР към разследващия полицай в 05 РУ СДВР.

На 01.12.2023г. Д. П. бил установен от служители на 04 РУ след като подал сигнал на тел. 112. След проверка, служителите на 04 РУ СДВР установили, че за него е издадена телеграма за издирване № 33615/28.11.2023г., с посочена мярка „принудително довеждане“ в качеството на свидетел по ДП № 2110/2023г. по описа на 05 РУ СДВР. Затова в изпълнение на постановената мярка „принудително довеждане“, служителите на 04 РУ СДВР задържали П. на 01.12.2023г. в 18:45 часа. От младши инспектор в 04 РУ СДВР била изготвена докладна записка във връзка със задържането на П., както и протокол за личен обиск по ЗМВР.

П. е освободен от 04 РУ СДВР в 20:10 часа, а като основание за освобождаване на лицето в книгата е посочено „предаден на 05 РУ“. След това той бил задържан до 21:00 часа в 05 РУ СДВР, за което фактическо задържане е образувано отделно административно производство по жалба на П.. В периода на задържането му в 04 РУ СДВР с П. не са извършвани процесуално-следствени действия, а е организирано предаването му на органите на 05 РУ СДВР, в изпълнение на постановлението за принудителното му довеждане.

Съдът е приел фактическата обстановка за установена въз основа на писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК - заповед за задържане на лице от 29.11.2023г., протоколи за личен обиск; книга за задържаните лица на 04 РУ СДВР и на 05 РУ СДВР; справки от АИС „Издирвателна дейност и НМАП“; материали по ДП № 2110/2023г. по описа на 05 РУ СДВР и др. Районният съд за да остави без уважение жалбата като неоснователна и недоказана е приел, че на посочената дата П. е бил фактически задържан, но в конкретния случай е изпълнено и изискването на чл. 15, ал. 1 от Инструкция № 8121з-78/24.01.2015г., която задължава органите по задържането да информират задържаното лице за причините за задържането му. Намерил е, че фактическото му задържане отговаря на законовите изисквания и подадената срещу него жалба следва да бъде оставена без уважение.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд е изследвал относимите за спора обстоятелства, направените правни изводи се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

Правилно е прието, че въпреки липсата на издадена заповед за задържане на лицето по смисъла

на чл. 72, ал. 2 ЗМВР, е налице индивидуален административен акт по до чл. 21, ал. 1, т. 1 АПК - изразено чрез действие волеизявление, с което са засегнати правата на ответника. За същия няма издадена заповед за задържане, а е лице с постановено принудително довеждане в качеството на свидетел по реда на чл. 120, ал. 3 и чл. 71 от НПК, по отношение на което намира приложение правилото на чл. 11, ал. 6, т. 1 от Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г.

Съгласно чл. 11, ал. 6 от Инструкция № 8121з-78 от 24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи, заповед за задържане не се издава на лица, за които е постановено принудително довеждане или са задържани по реда на НПК, като: 1. лица, за които е постановено принудително довеждане, се записват в книгата за пропускателния режим, като се отбелязват номерът и датата на постановлението, с което е разпоредено принудителното довеждане, органът, който го е постановил, кой служител ще работи с лицето, както и точният час на влизане и напускане на лицето на структурата на МВР; същите се настаняват в помещения, различни от помещенията за задържане, и им се осигурява непрекъснат контрол и наблюдение; 2. задържаните лица се записват в книгата за задържани лица, като се отбелязват номерът на постановлението за задържане, кой го е издал, както и началният и крайният час на задържането. Настоящият съдебен състав намира, че при задържането не са допуснати съществени закононарушения, които рефлектират на неговата законност. Не е налице неизпълнение на чл. 15, ал. 1 от Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г., която задължава органите по задържането да информират задържаното лице за причините за задържането му. Касаторът е бил наясно с фактическото основание за своето задържане, а именно във връзка с постановено от разследващ орган принудително довеждане, като на полицейския орган при 04 РУ СДВР е действал законосъобразно и е изпълнил предписаните в чл. 11, ал. 6 от Инструкцията действия и е вписал именно това основание в книга за задържаните лица. На задържания са разяснени и правата му, за което е попълнил декларация.

Съществено за установяване на законността на фактическото задържане Д. Й. П., районния съд правилно е разгледал продължителността на задържането му, отнесена към причините за него. П. е освободен от 04 РУ СДВР в 20:10 часа и е транспортиран в 05 РУ - СДВР за продължаване работа по досъдебното производство.

Настоящият съдебен състав намира, че е спазен и принципът за съразмерност при упражняването на правомощията на полицейския орган.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК фактическото задържане следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. В случая фактическото му задържане на касатора във връзка с постановено от разследващ орган принудително довеждане е оправдано, с оглед обезпечаване на работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпленията, каквито именно действия по разкриване на деянието са предприети и в който смисъл така наложената мярка не е създава по-големи ограничения на правата на лицето от предвидените в закона.

Заповедта не противоречи и на целите на закона за защита на обществения интерес чрез незабавна намеса при наличните конкретни данни за извършено престъпление.

По тези съображения, настоящият състав намира, че обжалваното съдебно решение не е засегнато от пороци съставляващи касационни основания по чл. 209 АПК и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на ответника се дължи присъждане на исканото юрисконсултско

възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН във връзка с чл. 143 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от ЗПП във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 130 лева.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във връзка с чл. 63в и чл. 63д от ЗАНН Административен съд София – град, XXVII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1342/08.04.2025г., постановено по АНД № 528/2024г., по описа на Софийски районен съд, 16-ти състав.

ОСЪЖДА Д. Й. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноси за юрисконсултско възнаграждение за настоящото производство в размер на 130 (сто и тридесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: